

nikest kehrust; sepärrast tahhan sind ommale keh-
rajaks wõtta, sa woid sin himmo pärrast kehra-
ta, ial minna ei tahha dõlda, et liaks olled tei-
nud". Tüdrokul hirm nahkas, pallus wägga
selle wasto, laitisi emma sannad hopisi tühjak-
ärra, ütles, et ommast tõõst koggoniste ei piddand
asja ollema, ja et emma wiisiste ei muido kui
pilkades neid sanno on rāfinud; agga ei aitand
palwed, ei aitand wasto tõrkuminne, anti
agga Esole wõtkid ja head hulka penikesi linno
kätte ja kāsfo pealegi: Sada müüd kehrust ni
paljo kui sõrmed suutwad ja kehha ial kannas-
tab! — Oi, oi! oigas Eiso, kui üksi jäi kambri,
mis waewasse waene laps sattunud minna!
Neid kahhest wõtkist anti kehrajale isse wallida,
kumb oiete mele pärrast piddi ollema; mollemad
ollid wägga kannašte tehtud, laikisid ülle ja ülle,
ja ollid üsna lodud punnasest punst; agga nende
peält tahyeti ka täielist tõdd. Runninga proua

kāsfo peäle anti Esole üht lõnga otsa mārghis,
mis kui juukse karw ni penike, et seddasamma
suggu lõnga piddi kehrama — oh sedda iggawat
tõdd, sedda otsata waewa! Uggaga ei peāsnud Eiso
muido kui piddi agga peäle hakkama, ja kehras
esimesse walloga keik se päwa wahwaste, ja
nendasammoti ka teise päwa otsa, agga siiski ei
pooltki wärtna täis sanud, olli lõng wägga pe-
nike; ja iggamees woib arwata, kui raske meel
kehrajal, neid linna-leiskad nähhes, mis keik pid-
di lõngaks walmistama — kus selle kehrusse
ots! Jo wessi kippus tüdroku silma ja sure mur-
re pärrast läks ta, kui õhto sai, tule kätte, fur-
wa meelt lahutamata. Runninga suurte maiade
liggi olli wägga kanna rohhoaed, ja selle tagga
kaunikenne suur mets, kust paljo hõlega ehitud
teed läbbikāisid ja keiksuggu metsapuud kaswid.
Seält leidis Eiso melepärralist kōhta, mis nat-
tukeste kõrwale andis, kus omma furwa meles